

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 83 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą równego traktowania oraz art. 6 i 14 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. w brzmieniu nadanym protokołem nr 11, który wszedł w życie w dniu 1 listopada 1998 r.
- Naruszenie art. 56 TFUE.

—————

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2013 r. — Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji

(Sprawa T-245/13)

(2013/C 189/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: D. Wyatt, QC, V. Wakefield, Barrister, i C. Murrell, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 26 lutego 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w odniesieniu do pozycji w załączniku dotyczącej ekstrapolacji korekty w wysokości 5,19 % wydatków poniesionych w Irlandii Północnej w roku finansowym 2010 wynoszącej 16 513 582,57 EUR (Dz.U. L 67, s. 31); i
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Pierwszy zarzut dotyczy tego, iż Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd co do okoliczności faktycznych oraz nie wzięła pod uwagę względów dotyczących rozmiarów możliwych strat dla funduszy UE w objętym wnioskiem roku 2009 wynikających z błędów przy określaniu kwalifikującego się obszaru w 2005 r. mających wpływ na początkowy przydział uprawnień oraz (w konsekwencji) nie uwzględniła okoliczności, iż w dużej większości przypadków nadmiernych płatności na rzecz rolników ryzyko dla funduszy ograniczało się do około 22 % wydatków, czyli proporcji wydatków obejmujących „element powierzchni”.

- 2) Drugi zarzut dotyczy tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd co do okoliczności faktycznych błędnie przyjmując, iż Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development (departament rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich Irlandii Północnej „DARD”) zastosował nieprawidłowo lub w ogóle nie zastosował przepisów dotyczących nienależnych płatności, sankcji oraz celowej niezgodności oraz że w konsekwencji Komisja przypisała zbyt duże znaczenie względem dotyczącym rozmiarów możliwych strat dla funduszy UE lub nie wzięła pod uwagę tych względów. W szczególności Komisja:

- niesłusznie zarzuciła rzekomo „systematyczne” przeliczanie uprawnień przez DARD;
- niesłusznie twierdziła, iż błędy popełnione w 2005 r. mogły mieć rzeczywisty wpływ na historyczny element wartości uprawnień;
- przyjęła błędną metodę obliczania nadmiernych płatności;
- przyjęła błędne podejście w stosunku do sankcji, zwłaszcza:
 - przyjmując błędny sposób obliczania sankcji; oraz
 - niesłusznie twierdząc, iż sankcję należy wymierzyć za każdy rok w przypadkach gdy sankcja miała zastosowanie w 2005 r. lecz nie w kolejnych latach objętych wnioskiem — w niniejszym przypadku w 2009 r. — kiedy to nadmierna płatność wynikała z tego samego błędu co błąd za który wymierzono sankcję w 2005 r.
- przyjęła błędne podejście do celowej niezgodności.

—————

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2013 r. — Gemeente Nijmegen przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/13)

(2013/C 189/57)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Gemeente Nijmegen (Nijmegen, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci H. Janssen i S. van der Heul)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 6 marca 2013 r. C(2013) 1152 wersja ostateczna w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy rzekomej pomocy udzielonej przez gminę na rzecz NEC;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W roku 2003 gmina Nijmegen wybudowała w Goffertpark, koło stadionu piłki nożnej Goffert Stadion, wielofunkcyjny kompleks sportowy De Eendracht. Zarówno Goffert Stadion, jak i De Eendracht są wynajmowane przez zawodowy klub piłki nożnej w Nijmegen. W umowie najmu dotyczącej De Eendracht uzgodniono m.in. opcję wykupu De Eendracht przez NEC.

W połowie roku 2009 gmina stworzyła plan przekształcenia znacznej części Goffertpark w obiekt sportowy najwyższej klasy oraz obiekt innowacyjny (Topsport- en Innovatiepark, TIP). Wyraźnym celem tego przedsięwzięcia było aby TIP objął istniejący (aczkolwiek mający ulec powiększeniu) Goffert Stadion oraz De Eendracht.

W 2008 r. i 2009 r. NEC poinformowała gminę, że pragnie skorzystać z opcji wykupu De Eendracht od gminy. Zamiar ten krzyżował plany gminy dotyczące TIP. Wydawało się, że NEC była skłonna do odstąpienia od prawa do wykupu De Eendracht za opłatą. W oparciu o niezależną ocenę kwota wykupu tego prawa została określona na 2,22 mln EUR. Gmina zapłaciła te kwotę na rzecz NEC.

Decyzją z dnia 6 marca 2013 r. Komisja postanowiła wszcząć postępowanie na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE, przy czym wykup opcji wykupu De Eendracht przez gminę został uznany za pomoc państwa w rozumieniu art. 7 ust. 1 TFUE. Gmina zakwestionowała tę decyzję.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania oraz zasady pewności prawa z powodu nieuzasadnionego niewzięcia pod uwagę w ramach oceny opcji wykupu De Eendracht zastosowania przez gminę komunikatu Komisji dotyczącego sprzedaży gruntów⁽¹⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczący wykroczenia przez Komisję poza zakres przysługujących jej kompetencji, prezentowania niewłaściwego poglądu prawnego, oczywistego błędu w ocenie lub naruszenia obowiązku uzasadnienia poprzez stwierdzenie, że wykup opcji wykupu De Eendracht stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a przynajmniej, że istnieje dostateczna podstawa dla uzasadnienia wszczęcia formalnej procedury na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący przekroczenia stosownego terminu na wszczęcie formalnej procedury oraz naruszenia zasady pewności prawa, przepisów proceduralnych lub niewłaściwego zastosowania prawa.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów i budynków przez władze publiczne (Dz.U. C 209, s. 3)

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — Ryanair Holdings przeciwko Komisji

(Sprawa T-260/13)

(2013/C 189/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Holdings plc (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: G. Berrisch, lawyer, i D. Hull, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 1106 wersja ostateczna z dnia 27 lutego 2013 uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem i porozumieniem EOG (sprawa nr COMP/M.6663 — Ryanair/Aer Lingus III);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, twierdząc, że Komisja błędnie uznała i nie wykazała w wystarczający sposób pod względem prawnym sposób tego, iż zaplanowana koncentracja po zmianach zaproponowanych przez skarżącą w postaci zobowiązań w znaczący sposób przeszkodzi skutecznej konkurencji na wspólnym rynku. Skarżąca twierdzi również, że Komisja naruszyła zasady proporcjonalności i dobrej administracji, a także obowiązek uzasadnienia.

Na poparcie tej skargi skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w ocenie i naruszyła ww. zasady w odniesieniu do a) zobowiązań w przedmiocie zbycia na rzecz Flybe Group plc działalności Aer Lingus dotyczącej 43 pokrywających się tras; b) zobowiązań dotyczących tras Dublin-Londyn, Cork-Londyn i Shannon-Londyn; c) zobowiązań w przedmiocie działalności Aer Arann's dotyczącej 43 pokrywających się tras, na których miałyby prowadzić działalność Flybe oraz d) zobowiązań dotyczących tras, o odniesieniu do których Komisja stwierdziła ewentualne problemy w zakresie konkurencji.